

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5258/2538

พนักงานอัยการ สำนักงาน อัยการ สูงสุด โจทก์ นาย พรชัย ทองภิลหรือธรรมภี ลา จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 72, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายพาริยาจำเลยไปตีมีสรุกันสองต่อสองที่บ้านของผู้เสียหายในเวลาประมาณ 21 ถึง 23 นาฬิกากระหว่างตีมีสรุมีการโอบกอดกัน การกระทำของผู้เสียหายจึงเป็นการล่วงเกินริยาจำเลย ในทำนองชู้สาวและผู้เสียหายทราบมาก่อนเกิดเหตุแล้วว่อา. เป็นริยาของจำเลย อีกทั้งจำเลยเอง ก็ทราบการกระทำของผู้เสียหายกับริยาตนว่ารักใคร่ชอบพอกันมาก่อนเกิดเหตุแล้ว จึงไม่ติดตาม คอยดูพฤติการณ์ของบุคคลทั้งสองอยู่เสมอ คั้นเกิดเหตุจำเลยพบเห็นผู้เสียหายกับริยาตนอยู่กัน ตามลำพังมีการตีมีสรุโอบกอดกันด้วยเช่นนี้ การที่จำเลยถามผู้เสียหายว่าเป็นชู้ กับริยาตน หรือไม่และทำไมต้องมาพบกันอีก ก็เนื่องมาจากเกิดอารมณ์หึงหวงในฐานะที่เป็นสามีชอบที่จะถาม เอาความจริงจากผู้เสียหายได้ แต่ผู้เสียหายกลับหาว่าริยาจำเลยมาหาผู้เสียหายเอง เป็นเหตุให้ จำเลยตบตีริยาและผู้เสียหายได้ยั่วอารมณ์จำเลยด้วยการด่าว่าเป็นสัตว์หน้าตัวเมียรังแกผู้หญิง ย่อมเหลือวิสัยที่จำเลยผู้เป็นสามีจะอดกลั้นโทสะไว้ได้ กรณีหาใช่เป็นการโต้เถียงกันไม่พฤติการณ์ ดังกล่าวมานับได้ว่าผู้เสียหายได้กระทำการอันเป็นการกระทำที่ถูกข่มเหงในทางจิตใจของจำเลย อย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม จำเลยบันดาล โทสะขึ้นในขณะนั้นและได้ใช้ปืนยิงผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 72 การที่จำเลยพาอาวุธปืนของกลางซึ่งเป็นอาวุธปืนที่จำเลยไม่ได้รับอนุญาตให้มีไว้ในครอบครอง ติดตัวไปสืบหาริยาที่ไปกับผู้เสียหายในทางชู้สาวโดยยังไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้เสียหายและริยาอยู่ ณ ที่ใด และผู้เสียหายจะล่วงเกินริยาในทางชู้สาวจริงหรือไม่พฤติการณ์เช่นนี้จึงยังไม่มีเหตุสมควร ที่จะนำอาวุธปืนของกลางติดตัวไป จำเลยจึงมีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมืองหมู่บ้าน และทางสาธารณะตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และริบของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาที่มีอาวุธปืน และเครื่องกระสุนไว้ในครอบครองตามฟ้อง ปฏิเสธข้อหาอื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 กระทั่งหนึ่ง จำคุก 10 ปี และมีความผิดฐานพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 อีกกระทั่งหนึ่ง ซึ่งเป็นกรรมเดียวกัน ลงโทษตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิวรรคสอง ซึ่งเป็นบทหนัก จำคุก 1 ปี รวมจำคุก 11 ปี คำให้การจำเลยทั้งสองข้อหานี้เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเป็น

เหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 4 เดือนกับมีความผิดฐานมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ไว้ในครอบครองตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่งอีกกระทงหนึ่ง จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหานี้เป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 8 ปี 4 เดือน ของกลางริบ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 ประกอบมาตรา 72 กระทงหนึ่งจำคุก 1 ปี 6 เดือน คำให้การจำเลยข้อหานี้เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี รวมโทษจำคุกฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำคุก 2 ปี จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนประกอบกับพฤติการณ์แห่งคดีแล้วให้รอการลงโทษจำคุกไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ให้ยกฟ้องในความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองโดยไม่ได้รับอนุญาต นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามที่โจทก์จำเลยนำสืบโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดฝ่ายใดเถียงกันว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้องจำเลยมีอาวุธปืนของกลางซึ่งเป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียนกับกระสุนปืนของกลางไว้ในครอบครองและพาติดตัวไปยังที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับอนุญาตและใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงเจตนาฆ่านายจรูญ ไร่ไชยเดชะ ไร่ไชยเดชะ ผู้เสียหายนางอังสนา ทองภิลหาหรือธรรมภิลหาเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลย อยู่กินร่วมกันและมีบุตรด้วยกัน 2 คน นางอังสนาได้รู้จักชอบพอรักใคร่กับผู้เสียหายมาก่อนเกิดเหตุประมาณ 8 เดือนต่อมาในวันเกิดเหตุได้พากันไปดื่มสุรที่บ้านของผู้เสียหายซึ่งอยู่ตรงที่เกิดเหตุ จำเลยตามไปพบเห็นนางอังสนาและผู้เสียหายโอบกอดกันจึงเคาะประตูเรียกนางอังสนาออกมาคุยนอกบ้าน ผู้เสียหายเดินตามออกมาจำเลยถามผู้เสียหายว่า "มึงเป็นชู้ กับเมียกูหรือ" ผู้เสียหายปฏิเสธ จำเลยพูดว่า "มึงมาเจอกันอีกทำไม" ผู้เสียหายตอบว่า "เมียมึงมาหากูเอง" จำเลยได้ตบนางอังสนาแล้วผู้เสียหายด่าจำเลยว่า "ไอ้สัตว์ไอ้หน้าตัวเมียรังแกผู้หญิง" และทำท่าจะเดินเข้าหาจำเลยจำเลยพูดว่า "มึงจะทำอะไรกูหรือ" พร้อมกับชักอาวุธปืนของกลางยิงผู้เสียหายไป 1 นัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัสตามรายงานความเห็นการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ท้ายฟ้อง ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์มีว่าการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะและมีความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าการที่ผู้เสียหายพาภริยาจำเลยไปดื่มสุรกันสองต่อสองที่บ้านของผู้เสียหายในเวลาประมาณ 21 ถึง 23 นาฬิกา ระหว่างดื่มสุรามีการโอบกอดกัน การกระทำของผู้เสียหายจึงเป็นการล่วงเกินภริยาจำเลยในทำนองชู้สาวและผู้เสียหายทราบมาก่อนเกิดเหตุแล้วว่านางอังสนาเป็นภริยาของจำเลยซึ่งนางอังสนา ไร่ไชยเดชะ ไร่ไชยเดชะ โทษผู้เป็นมารดาของผู้เสียหายก็เบิกความว่าก่อนเกิดเหตุประมาณ 7 วัน จำเลยบอกให้พยานแจ้งแก่ผู้เสียหายว่าอย่ามายุ่ง กับนางอังสนา ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยทราบการกระทำของผู้เสียหายกับภริยาตนว่ารักใคร่ชอบพอกันมาก่อนเกิดเหตุแล้วจึงได้ติดตามคอยดูพฤติการณ์ของบุคคลทั้งสองอยู่เสมอในคืนเกิดเหตุจำเลยพบเห็นผู้เสียหายกับภริยาตนอยู่กันตามลำพังมีการดื่มสุราโอบกอดกันด้วย เช่นนี้ การที่จำเลยถามผู้เสียหายว่าเป็นชู้ กับภริยาตนหรือไม่ และทำไมต้องมาพบกันอีก ก็เนื่องมาจากเกิดอารมณ์หึงหวงในฐานะที่เป็นสามีชอบที่จะถามเอาความจริงจากผู้เสียหายกลับหาว่าภริยาจำเลยมาหาผู้เสียหายเองเป็นเหตุให้จำเลยตบตีภริยาและผู้เสียหายได้ยั่วอารมณ์จำเลยด้วยการด่าว่าเป็นสัตว์หน้าตัวเมียรังแกผู้หญิงย่อมเหลือวิสัยที่จำเลยผู้เป็นสามีจะอดกลั้นโทสะไว้ได้ กรณีหาใช่เป็นการโต้เถียงกันดังที่โจทก์อ้างมาใน

ฎีกาไม่พุดิการณดังกล่าวมานับได้ว่าผู้เสียหายได้กระทำการอันเป็นการกระทำที่ถูกข่มเหงในทางจิตใจของจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม จำเลยบันดาลโทสะขึ้นในขณะนั้นจึงได้ใช้ปืนยิงผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 แต่การที่จำเลยพาอาวุธปืนของกลางซึ่งเป็นอาวุธปืนที่จำเลยไม่ได้รับอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองติดตัวไปสืบทหาริยาที่ไปกับผู้เสียหายในทางซู้สาวโดยยังไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้เสียหายและกริยาอยู่ ณ ที่ใด และผู้เสียหายจะล่วงเกินกริยาในทางซู้สาวจริงหรือไม่พุดิการณเช่นนี้จึงยัง ไม่มีเหตุสมควรที่จะนำอาวุธปืนของกลางติดตัวไป จำเลยจึงมีความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะตามฟ้อง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืนพ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง 72 ทวิ วรรคสอง ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี คำให้การจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน อีกกระทงหนึ่งเมื่อรวมกับโทษในข้อหาอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วเป็นจำคุก 2 ปี 8 เดือน โทษจำคุกแต่ละกระทงให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และให้คุ้มครองประพฤติจำเลยไว้โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 6 เดือนต่อครั้ง ตลอดระยะเวลาที่รอการลงโทษไว้นั้นกับให้จำเลยละเว้นการประพฤติอันใดอันอาจนำไปสู่ การกระทำความผิดเช่นเดียวกันนี้อีก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

บุญธรรม อยู่พุก · ณรงค์ ตันติเตมิท · ปรีชา บุรณะไทย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5258/2538>